

- 4) Wreszcie, czy art. 47 karty i warunki niezawisłości sądu wskazane przez Trybunał w wyroku UX, pkt 45–49, stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak art. 21 [decreto legislativo (dekretu ustawodawczego)] nr 116/2017, który przewiduje możliwość zastosowania wobec sądu odsyłającego środka polegającego na odwołaniu z urzędu sędziowskiego, według pełnego uznania Consiglio superiore della magistratura (najwyższej rady sądownictwa), bez jakiegokolwiek stopniowania kar dyscyplinarnych, nawet w przypadku, gdy ten sąd krajowy zamierza zastosować orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości w postępowaniu głównym, naruszając uregulowanie krajowe mające zastosowanie do okoliczności faktycznych postępowania głównego oraz wspomniane orzecznictwo najwyższych sądów sądownictwa powszechnego i administracyjnego?

⁽¹⁾ Nazwę niniejszej sprawy stanowi nazwisko fikcyjne. Nie odpowiada ono rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dz.U. 2003, L 299, s. 9.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartej przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szegedi Törvényszék (Węgry) w dniu 16 marca 2023 r. – VOLÁNBUSZ Zrt./Bács-Kiskun Vármegyei Kormányhivatal

(Sprawa C-164/23, VOLÁNBUSZ)

(2023/C 189/29)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szegedi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VOLÁNBUSZ Zrt.

Druga strona postępowania: Bács-Kiskun Vármegyei Kormányhivatal

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zawarte w art. 9 ust. 3 rozporządzenia nr 561/2006 ⁽¹⁾ pojęcie „baz[y] pracodawcy, gdzie kierowca zazwyczaj pracuje” można interpretować w ten sposób, że oznacza ono konkretne miejsce, w którym kierowca zwykle pracuje, to znaczy placówkę lub parking przedsiębiorstwa prowadzącego działalność w zakresie pasażerskiego transportu drogowego lub inny punkt geograficzny określony jako miejsce rozpoczęcia trasy, z którego kierowca regularnie podejmuje wykonywanie pracy i do którego powraca po zakończeniu pracy, w ramach normalnego wykonywania swoich obowiązków i bez wykonywania szczególnych poleceń pracodawcy?
- 2) Czy dla celów oceny, czy określone miejsce stanowi „baz[ę] pracodawcy, gdzie kierowca zazwyczaj pracuje” w rozumieniu art. 9 ust. 3 rozporządzenia nr 561/2006, ma znaczenie okoliczność, że miejsce to posiada odpowiednie udogodnienia (na przykład pomieszczenia higieniczne i socjalne, miejsce odpoczynku)?
- 3) Czy dla celów oceny, czy określone miejsca stanowią bazę pracodawcy, gdzie kierowca zazwyczaj pracuje, w rozumieniu art. 9 ust. 3 rozporządzenia nr 561/2006, ma znaczenie okoliczność, że położenie tych konkretnych miejsc stanowiących bazę jest korzystne dla pracowników (kierowców), gdyż w każdym razie znajdują się one bliżej ich miejsc zamieszkania niż zakłady i oddziały przedsiębiorstwa wpisane do rejestru handlowego, w związku z czym czas dojazdu kierowców jest krótszy niż czas, który musieliby poświęcić, gdyby rozpoczęli i kończyli pracę w tych zakładach lub oddziałach?

- 4) W przypadku gdy zawarte w art. 9 ust. 3 rozporządzenia nr 561/2006 pojęcie „baz[yl] pracodawcy, gdzie kierowca zazwyczaj pracuje” nie może zostać zdefiniowane jako konkretne miejsce, w którym kierowca zwykle pracuje, to znaczy placówka lub parking przedsiębiorstwa prowadzącego działalność w zakresie pasażerskiego transportu drogowego lub inny punkt geograficzny określony jako miejsce rozpoczęcia trasy, z którego kierowca regularnie podejmuje wykonywanie pracy i do którego powraca po zakończeniu pracy, w ramach normalnego wykonywania swoich obowiązków i bez wykonywania szczególnych poleceń pracodawcy, czy definicję tego pojęcia zawartego w rozporządzeniu nr 561/2006 można uznać za przepis dotyczący warunków pracy, w odniesieniu do którego pracodawcy i pracownicy tego sektora mogą przyjąć w układach zbiorowych lub w inny sposób przepisy korzystniejsze dla pracowników, biorąc pod uwagę motyw 5 wspomnianego rozporządzenia?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.U. 2006, L 102, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt (Mark- och miljööverdomstolen) (Szwecja) w dniu 17 marca 2023 r. – Naturvårdsverket/Nouryon Functional Chemicals AB

(Sprawa C-166/23, Nouryon Functional Chemicals)

(2023/C 189/30)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Svea hovrätt (Mark- och miljööverdomstolen)

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Naturvårdsverket

Druga strona postępowania: Nouryon Functional Chemicals AB

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wyłączenie odnoszące się do jednostek spalania odpadów niebezpiecznych przewidziane w pkt 5 załącznika I do dyrektywy w sprawie handlu przydziałami emisji (¹), z którego wynika, że zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych ma obejmować wszystkie jednostki, w których dochodzi do spalania paliwa inne niż jednostki spalania odpadów niebezpiecznych – ma zastosowanie do wszystkich jednostek, w których spala się odpady niebezpieczne, czy też warunkiem zastosowania wyłączenia jest jakiś czynnik kwalifikujący? Jeżeli taki czynnik kwalifikujący jest konieczny, czy decydujące znaczenie dla zastosowania wyłączenia ma przeznaczenie takiej jednostki, czy też znaczenie mogą mieć również inne czynniki?
- 2) Jeżeli decydujące znaczenie ma przeznaczenie jednostki, to czy wyłączenie ma zastosowanie również wówczas, gdy głównym celem funkcjonowania jednostki, w której spala się odpady niebezpieczne, jest cel inny niż to spalanie?
- 3) Jeżeli wyłączenie ma zastosowanie wyłącznie do jednostki, której głównym celem funkcjonowania jest spalanie odpadów niebezpiecznych, jakie kryteria należy stosować przy ocenie celu funkcjonowania?
- 4) Jeżeli decydujące przy ocenie jest to, czy jednostkę należy uznać za integralną część działania w instalacji, dla której zgodnie z dyrektywą wymagane jest zezwolenie, na przykład w rozumieniu sekcji 3.3.3 wytycznych Komisji, to jakie wymogi muszą być spełnione, aby jednostka była uznawana za jego integralną część? Czy można przykładowo wymagać, aby bez tej jednostki produkcja była niemożliwa lub niedopuszczalna (zob. wytyczne Komisji, s. 14, przypis 14), czy też wystarczy, aby jednostka była technicznie powiązana z instalacją i przyjmowała odpady niebezpieczne wyłącznie z tej instalacji?

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. 2003 L 275, s. 32).